

[Lynnørup Nielsen.]

lovforslaget, er den alkoholskadedes problem ikke blot et lægeligt problem, men i langt de fleste tilfælde vel også et socialt problem, der har bud til mange offentlige myndigheder. Det er ikke nok, at der kommer et godt resultat ud af sygdomsbehandlingen; i de mere svære tilfælde må den alkoholskadede hjælpes til rette efter behandlingen. Der kan ofte være ting at rette på, og der kan være mange trykkende problemer, som den pågældende føler helt uovervindelige; og hvis resultatet af behandlingen skal blive det, som lovforslaget tilsigter, hvis behandlingen skal give et mere varigt resultat, må de pågældende kunne øjne et vist perspektiv for en tilbagevenden til normale forhold i tilværelsen.

Det nedsatte udvalg har også beskæftiget sig med den tvangsmæssige behandling af alkoholskadede, og nogle af udvalgets medlemmer har fundet det ønskeligt, at der blev adgang til en sådan behandling. Det tror jeg imidlertid ikke vil være godt. Dette med at få alkohollidende til at søge læge og hjælp må efter mit skøn ske på et frivilligt grundlag, så meget mere som der her påbegyndes noget nyt. Der må efter min mening blive tale om en lemfældig og fortrølig omgang, hvor forståelse og hensyn må være bærepillen i en sygdomsbekæmpelse af denne karakter, af en sygdom, der ikke tidligere har været anerkendt som en sygdom.

Også jeg anerkender den virksomhed, afholdsbevægelsen har udfoldet i kampen mod alkoholismen. Også organisationen Ring i Ring har, i hvert fald i en række byer, lagt et virkelig idealistisk arbejde for dagen, som ikke kan påskønnes tilstrækkeligt. I henhold til det foreliggende lovforslag kan da også det arbejde, der udføres af sådanne bevægelser, få en god og betydningsfuld støtte.

Om selve fordelingen af udgifterne ved behandlingen på ambulatorier og behandlingshjem bestemmes det, at $\frac{4}{10}$ udredes af det mellemkommunale refusionsforbund, medens stat og kommune hver skal bære $\frac{3}{10}$. Denne fordeling hviler jo på det økonomiske fordelingsgrundlag, som i almindelighed er gældende for sygehusvæsenet, og denne udgiftsfordeling må vist også anses for nogenlunde passende, idet sådanne

ambulatorier skal drives i tilknytning til vort almindelige sygehusvæsen.

Hvor store beløb der vil medgå ved at realisere lovforslaget, er ikke let at sige. Man kan jo ikke — således som den højtærede indenrigsminister også gav udtryk for — kalkulere med bestemte tal og bestemte udgiftsbeløb, eftersom det her drejer sig om noget nyt og uprøvet. Men uanset om det bliver større eller mindre beløb, tror jeg, at de ofre, der ydes her, vil komme igen ved resocialiseringen; det er penge, man vil spare på anden måde. Derfor tror jeg heller ikke, man skal se så meget på de udgifter, der vil være forbundet med de foreslåede ændringer i vor sygehuslovgivning. Det afgørende er, at der nu oprettes de ambulatorier og behandlingshjem med læger, sygeplejersker og socialrådgivere, der må skønnes at være brug for i forhold til det forhåndenværende klientel.

Jeg kan derfor i princippet tilsige mit partis medvirken til fremme og vedtagelse af de her foreslåede ændringer i loven om sygehusvæsenet.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg siger tak for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået fra alle sider. De forskellige ordførere har ikke alene modtaget lovforslaget med velvilje, men har også vist det en endda betydelig interesse, og det lover jo godt for forslagens yderligere behandling.

Det er ikke meget, jeg har at bemærke til de ting, der er fremført.

Det ærede medlem hr. Heilesen mente, at lovforslaget ville medføre store udgifter. Det er muligt; men den måde, hvorpå man knytter ordningen til de bestående sygehuse, gør det jo netop til en elastisk ordning, således at man kan indføre den efterhånden i de kommuner, hvor man skønner der bliver brug for det. Man kan udvide afdelinger, man kan oprette små afdelinger, og man kan således tilpasse det på den allerbedste måde. Derfor mener jeg ikke, at udgifterne lige straks vil blive så meget større; om de så vil blive det efterhånden, er en anden sag.

Det ærede medlem var inde på refusionen — også det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen var inde herpå — og mente, at kommunerne fik en for stor andel i udgif-